

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci navrhovateľa: **A. A. A.**, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu ČAS: MU-790//PO-Ž-2007 zo dňa 17. mája 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Sz 111/2007-25 zo dňa 8. októbra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Sz 111/2007-25 zo dňa 8. októbra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-790//PO-Ž-2007 zo dňa 17. mája 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13c ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom do 31.12.2007, ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do Pakistanu. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav vecí. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Krajský súd k námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu vecí uviedol, že azylové konanie je na rozdiel od iných druhov administratívnych konaní špecifické aj v tom, že povinnosť odporcu zisťovať skutkový stav je determinovaná žiadateľom o azyl - navrhovateľom udávanými dôvodmi jeho odchodu z krajiny pôvodu. Preto ak navrhovateľ ako dôvod odchodu z krajiny pôvodu uvádzal majetkové spory o pozemok jeho otca, odporca nebol povinný zisťovať iné dôvody žiadosti, a to ani v prípade, že by také jestvovali. Vo vzťahu k navrhovateľom opísanému dôvodu jeho odchodu, keďže ide podľa krajského súdu o dôvod striktne subjektívny, lokalizovaný na miesto pobytu navrhovateľa, nebolo možné vyhľadať informácie, týkajúce sa vyhrážok zo strany navrhovateľovho strýka, resp. smrti navrhovateľovho brata, nakoľko nie je možné predpokladať, že by sa takéto informácie nachádzali v prístupných zdrojoch informácií. Ak sa teda informácie tohto charakteru v spise odporcu nenachádzajú, je to iba dôsledok ich charakteru, resp. neexistencie. Správy o Pakistane založené v spise odporcu týkajúce sa hodnotenia situácie v tejto krajine, pričom sú zamerané na prípadnú existenciu rizík návratu navrhovateľa, tieto správy odporca vyhľadal a do spisu založil v súlade so svojou povinnosťou zistenia skutkového stavu vecí.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia vecí, vrátane argumentácie o príslušnosti navrhovateľa k sociálnej skupine osôb, majúcich problémy pozemkového charakteru krajský súd uviedol, že charakteristika sociálnej skupiny je jednoznačne určená v § 19a ods. 4 písm. e) zákona o azyle, pričom navrhovateľ nespĺňa základné črty takejto skupiny, navyše sám nebol vlastníkom pôdy, preto jeho námietku, že je členom sociálnej skupiny, a ako taký je objektom perzekúcie, krajský súd vyhodnotil za neopodstatnenú.

Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, že by navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie charakterizované zákonom o azyle (§ 2 písm. f/ zákona o azyle).

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že z rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé, či súd preskúmal správnosť skutkových zistení odporcu v rozsahu, aký namietal v opravnom prostriedku. Z rozhodnutia krajského súdu nie je podľa navrhovateľa zrejmé, na základe akých skutočností dospel súd k názoru, že námietky navrhovateľa o nedostatočne zistenom skutkovom stave neboli opodstatnené.

Navrhovateľ zdôraznil, že podľa jeho názoru spadá do určitej sociálnej skupiny podľa definície uvedenej v zákone o azyl a jeho obavy z prenasledovania z dôvodu príslušnosti k tejto skupine sú opodstatnené.

Odporcovi vyčítal, že sa v rozhodnutí touto otázkou vôbec nezaoberal.

Navrhovateľ napokon namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia v časti o neudelení doplnkovej ochrany a rozhodnutí o neexistencii prekážok vyhostenia podľa osobitného predpisu.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty, pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti o udelenie azylu, doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona. Poukázal na to, že navrhovateľ ako dôvod opustenia krajiny uviedol obavu o svoju bezpečnosť pre problémy súkromného charakteru, pričom zdôraznil, že navrhovateľ sa neobrátil so žiadosťou o riešenie týchto problémov na kompetentné orgány v krajine jeho pôvodu. Zdôraznil, že medzinárodná ochrana môže byť poskytnutá žiadateľovi o azyl až v prípade, keď mu bola odopretá ochrana krajiny, ktorej je štátnym príslušníkom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 02.04.2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a) zákona o azyle (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredĺži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu 9a).

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov

jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (Správa o praktikách v oblasti ľudských práv v krajine pôvodu, ktorú vydal Úrad pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z 25.2.2004 a 8.3.2006, informácií pod názvom: Pakistan“ vedenej pod č. p MU 38-4/ODZS-2007 v internej databáze Migračného úradu), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti s dôvodmi, pre ktoré žiadal o udelenie azylu a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 18.04.2007) vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod odchodu z krajiny pôvodu uviedol, pozemkové spory so strýkom A. A.. Po smrti starého otca si jeho otec a strýko rozdelili pozemky, strýkovi však tieto pozemky nestačili a chcel aj pozemky, ktoré patria jeho rodine. V roku 2002 mal jeho brat údajne nehodu na poli, keď ho mal zraniť stroj, ktorý sa používa pri pestovaní ryže. Na následky zranení o pár dní zomrel. Navrhovateľ si však myslí, že nešlo o nehodu, ale že brata zranil jeho strýko. Už predtým sa mu (navrhovateľovi) totiž strýko so synmi vyhrážal, že ho zastrelia. Nakoniec to skončilo tak, že pozemok je síce ich, ale od bratovej smrti na ňom nikto nepracuje. Ani strýko, ani rodina navrhovateľa. Odvtedy, čo pozemok nikto neobrába, problémy už nie sú.

Na otázku, či smrť brata polícia vyšetrovala, navrhovateľ uviedol, že strýko políciu podplatil a celá vec sa uzavrela ako nehoda.

Na otázku, či mal on osobne nejaké problémy so strýkom navrhovateľ uviedol, že po ňom dvakrát strieľal z nejakej zbrane pri dome, bolo to v auguste 2006 a v novembri 2006, túto situáciu chcel riešiť so starostom obce, ale strýko nesúhlasil, preto ich nemohol starosta rozsúdiť. Na políciu sa neobrátil, nevyhľadal žiadnu pomoc, rozhodol sa, že najbezpečnejšie bude, keď odíde do Rakúska. Na otázku, či mal nejaké problémy s políciou, armádou alebo inými štátnymi orgánmi odpovedal negatívne.

Odporca v rozhodnutí, ktorým navrhovateľovi azyl neudelil, poukázal na to, že spory o pozemky so strýkom nezakladajú relevantný dôvod na udelenie azylu, konštatoval, že pozemkové spory so strýkami nenesú v sebe žiadne známky perzekúcie v zmysle zákona o azyle, navyiac navrhovateľ v krajine pôvodu nevyvíjal žiadnu činnosť, pre ktorú by mu v krajine pôvodu hrozila akákoľvek perzekúcia zo strany polície, armády, či iných štátnych orgánov. Navrhovateľ sa pritom neobrátil na príslušné orgány o vyriešenie svojho problému, čím nevyužil možnosť vnútroštátnej ochrany, taktiež on sám, resp. jeho rodina nepodali v súvislosti s neoprávnenými nárokmi na ich rodinný pozemok trestné oznámenie, nesnažili sa uvedený problém riešiť legitímnou cestou, a to ani prostredníctvom súdu, takisto sa

nepokúsil o vnútroštátne presídlenie, pričom ako sám uviedol, jeho cieľovou krajinou bolo Rakúsko. Pokiaľ by skutočne hľadal ochranu, mal možnosť požiadať o azyl už na území Poľska, čo tiež neučinil. O udelenie azylu požiadal až potom, čo bol zadržaný políciou SR.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d) zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu sporov o pozemky a strachu navrhovateľa pred strýkom, ktorý sa chcel zmocniť pozemkov, ktoré patrili jeho rodine.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o údajných konfliktoch s rodinnými príslušníkmi v spore o pozemky boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými útokmi členov uvedenej strany.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil, pretože jeho údajné konflikty a problémy s rodinnými príslušníkmi v spore o pozemky nebolo možné pričítať verejnej moci v krajine pôvodu, na ktorú sa podľa vlastného vyjadrenia so žiadosťou o poskytnutie ochrany ani efektívne neobrátil. Nakoľko sám potvrdil, že so žiadosťou o riešenie sa obrátil len na políciu, ktorá mala byť nečinná, jej nečinnosť však neriešil žiadnou zákonnou cestou, neobrátil sa na prokuratúru ani súdy.

K odvolacej námietke navrhovateľa, vzťahujúca sa k jeho tvrdeniu o „príslušnosti k určitej sociálnej skupine“ sa javí vzhľadom k okolnostiam daného prípadu ako nedôvodná, nakoľko **navrhovateľ nenaplnil konkrétnym obsahom žiaden z pojmových znakov definície sociálnej skupiny**, tak ako je vymedzený v ustanovení § 19a ods. 4 písm. e) zákona o azyle (účinného do 31.12.2007), podľa ktorého ministerstvo pri posudzovaní dôvodov prenasledovania vychádza z toho, že **skupina tvorí určitú sociálnu skupinu najmä vtedy, ak príslušníci skupiny zdieľajú vrodené charakteristické črty alebo spoločný pôvod, ktoré nemožno zmeniť, alebo zdieľajú charakteristiku alebo presvedčenie, ktoré sú tak závažné pre ich identitu alebo svedomie, že daná osoba by nemala byť nútená, aby sa ich zriekla a okolitou spoločnosťou je vnímaná ako odlišná; v závislosti od okolností v krajine pôvodu, určitá sociálna skupina môže predstavovať skupinu založenú na spoločnej charakteristickej črte sexuálnej orientácie, pričom túto orientáciu nemožno chápať tak, že zahŕňa činy považované za trestné podľa osobitného predpisu.**

Odvolací súd s poukazom na citované ustanovenie zákona o azyle, z ktorého bolo potrebné pri posudzovaní dôvodov navrhovateľa o udelenie azylu vychádzať, poukazuje na to, že tvrdenie navrhovateľa o príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak zostalo len v rovine blanketárne uplatnenej námietky.

Rozhodujúcim dôvodom pre udelenie azylu ja predovšetkým existencia odôvodneného strachu z prenasledovania smerujúceho voči žiadateľovi o azyl ako príslušníkovi takejto sociálnej skupiny zo strany štátnych orgánov príslušnej krajiny, prípadne zo strany niektorých zložiek obyvateľstva, ktoré nerešpektujú normy stanovené v zákonoch dotknutej krajiny, pričom štátne orgány vedome takéto konanie tolerujú a odmietajú, resp. nie sú schopné zabezpečiť pred takýmto konaním jednotlivcovi účinnú ochranu.

Skutočnosť, že politický systém v krajine pôvodu navrhovateľa dáva jednotlivcom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, navyac navrhovateľ nepreukázal, že

verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu v sporoch o majetky s príbuznými.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval uvedenú námietku navrhovateľa za nedôvodnú.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrany, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci neboli ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Pakistanu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona považovať za zákonné a rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods.1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak,

že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 2. apríla 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová